

havde sidste Vinter og nu, da havde der været Betingelser for gennem disse frivillige Forhandlinger mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, at mangfoldige Virksomheder, som enten har maattet indskrænke eller standse, havde været i Stand til at fortsætte deres Arbejde, først og fremmest til Gavn for Arbejderne, som dog til syvende og sidst er langt bedre tjent med at arbejde for en Løn, der ligger under den tariffmæssige, end at leve af Arbejdsløshedsunderstøttelse og udsættes for den Demoralisation, som nu en Gang følger af at skulle leve af Understøttelse i Stedet for af eget Arbejde.

Vi fra vor Side kræver stadig, at Udgifterne skal bringes stærkt ned, at de store Udgiftslove paa forskellige Omraader optages til Revision med det Formaal for Øje, at ikke blot Staten, men ogsaa Kommunernes Udgifter kan nedsættes i Forhold til Kronestigningen. Jeg betoner udtrykkeligt, at det ikke blot er Statens, men ogsaa Kommunernes Udgifter. Kommunerne er jo nemlig ikke frit stillede med Hensyn til deres Udgifter, jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at mindst $\frac{4}{5}$ af de kommunale Udgifter er fastlagt i Henhold til Love, som er vedtaget af Rigsdagen. Kommunernes Dispositionsfrihed med Hensyn til deres Udgifter er ganske overordentlig stærkt begrænset fra Lovgivningsmagtens Side, saa naar Kommunernes Udgifter er kommet saa kolossalt op, som de er, skyldes det i mange Maader Lovgivningsforanstaltninger, som er truffet her paa Rigsdagen. Derfor er det rigtigt at drage Kommunernes Forhold med ind under disse Betragtninger over Udgiftsnedsættelser, og vi maa ved Revision af Love, som angaar dette Omraade, søge at tilbagegive Kommunerne en Del af den Dispositionsfrihed med Hensyn til deres Udgifter, som de havde i tidligere Tider. Derved vil Kommunerne og de kommunale Vælgere faa et Ansvar at arbejde under, som kun kan være til Gavn for en sund Økonomi.

Det er altsaa ikke nok at holde sig til de 340 Mill. Kr., som Statens Budget nu udviser, vi maa medregne de kommunale Udgifter, og derved kommer vi op paa et samlet Beløb for de offentlige Udgifter paa ca. 700 Mill. Kr. — det er det, den danske Befolkning skal udrede i Skatter og Afgifter. Jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, naar jeg siger, at i indeværende Aar vil den samlede Indtægt af Eksporten af Smør og Flæsk — de

vigtigste Landbrugs-Eksportartikler og vore vigtigste Eksportartikler overhovedet — ikke komme til at overstige disse 700 Mill. Kr. ret meget, og jeg vil bede ærede Medlemmer og navnlig den højtærede Regering tænke over, hvad det betyder for vort Samfunds Økonomi, at vi skal anvende hele Indtægten af vore vigtigste Eksportartikler til offentlige Skatter og Afgifter. Tror man, at noget Samfund kan blive ved med det i lang Tid og dog bevare et sundt økonomisk Grundlag? Jeg tror det ikke. Forholdene indenfor Erhvervslivet er saadanne, at det er tvungende nødvendigt at komme stærkt ned med Skatter og Takster.

Jeg maa her have Lov til at gøre en Indskudsbemærkning til den højtærede Statsminister. Statsministeren udtalte i sin Fremsættelsestale pag. 43, at i 1922 under den daværende Deflationskrise skete der virkelig ikke hverken Skatte- eller Takstnedsættelser. Mit Partis Formand har allerede gjort opmærksom paa, at Ministerens Hukommelse maa have svigtet paa dette Punkt, thi der fandt baade Skatte- og Takstnedsættelser Sted. Jeg maa maaske her have Lov til at gøre opmærksom paa, at der i 1922 gennemførtes en Ændring i Statsbanernes Takster, som alene reducerede Statsbanernes Indtægter med et Beløb af ca. 30 Mill. Kr. Saa regnede man paa den anden Side med, at der paa Grund af de lavere Takster vilde blive nogen Trafikforøgelse, men den Risiko, Ændringen indeholdt for Statsbanerne, var dog saadant noget som mindst 23—24 Mill. Kr. Og jeg skal erindre om, at man fra socialdemokratisk Side den Gang var saare langt fra at være tilfreds med disse Takstnedsættelser, idet man mente, at vi kunde komme adskilligt videre i saa Henseende, og at dette vilde være til Gavn for Erhvervslivet, og at vi, hvis vi gik til større Takstnedsættelser, vilde kalde paa en enorm Trafik paa Statsbanerne. Jeg skal minde den højtærede Trafikminister, det daværende ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, som den Gang stod som Ordfører for Socialdemokratiet, om, at han som Begrundelse for yderligere at nedsætte Taksterne, navnlig for Vognladningsgods, her i Tinget blandt andet fremsatte følgende Udtalelse: Det er min Opfattelse, at endnu lavere Takster og da særlig for Vognladningsgods, vil kalde paa en større Trafik. Senere føjede han til: „Det giver dog virkelig en stor Sandsynlighed for, at en Takstnedsættelse netop under de Forhold, hvorunder Banerne ligger, kan i Form af Nedbringelse af Omkostningerne